men nu stansede de. Hun spurgte, og Svaret kom omsider. Det var tilintetgjørende. Den Mand, til hvem alle hendes Tanker og Forhaabninger havde klamret sig, elskede en anden, elskede med den stærkeste Lidenskab, men havde forsaget for ikke at nødes til at ofre sit bedre Jeg. *) Han udtalte ogsaa Angst for Fannys Skyld, thi han havde længe vidst, at hun elskede ham, men først nu følte han, hvad hun maatte lide. Med den sunde Anger, der ser frem og ikke tilbage, sagde han: „Jeg har intet at fordre af Dig, tør ikke bede Dig om noget. Behøver Du det for at vinde Fred, saa vend Dig fra mig. Men kan Du overvinde Dig, som jeg maa, saa gjør det. Lad mig beholde Dit Venskab, jeg skal aldrig svigte Dig".

Det var, som om alt styrtede sammen for hende, i hendes Indre saa der ud som efter et Jordskjælv. Kun én Tanke stod klar for hende: Hun vilde ikke miste hans Fortrolighed. Hun lovede ham det Venskab, han bad om, og Brevvexlingen fortsattes. En tung Lidelsestid fulgte nu. „Som den forstødte Kongedatter indhyllede sig i sit lange Haar, saaledes hyllede jeg mig ind i min Smerte; den var min Beskyttelse, min Klædning, mit Adelsmærke. Dens mørke Folder omsluttede mig i lang Tid og skilte mig fra alt, hvad der var uden for". „Fanny bliver gammel", sagde man i hendes Hjem, hendes sorte Haar graanede, og hun følte sig for længst færdig med Ungdommen og Glæden. Men derfor var hun ikke færdig med Livet, det kunde vare 10, 20, ja 30 Aar endnu! Hvorledes skulde hun udholde dem?

I Brevene til Heinrich maatte hun vise en Ro og Fatning, som hun var langt fra at føle, og dette blev hende efterhaanden utaaleligt. Hellere leve i fuldstændig Ensomhed, men i Sandheden, sagde hun til sig selv, end i en paa Usandhed bygget Forbindelse med den elskede. Saa skrev hun til ham, at det gik over hendes Kræfter at være hans fortrolige. Hun ønskede, at Brevvexlingen skulde høre op, og at de ikke skulde ses, før hun kunde gjøre det med Ro og Glæde. Efter dette stod hun som i en Ørken og saa sig om efter noget, der kunde udfylde Tomheden. Det kom fra en Kant, hvorfra hun ikke havde ventet det.

---

*) Gjenstanden for denne Kjærlighed var en bekjendt Forfatterinde, Grevinde Ida Hahn-Hahn.